

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie ze skargi dłużnika

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 7 sierpnia 2009 r., sygn. akt II Cz (...),

w sprawie z wniosku wierzyciela Banku (...) w W. Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przy uczestnictwie dłużnika Przedsiębiorstwa Produkcyjno - Usługowo - Handlowego K.(...) Spółki Jawnej z siedzibą w S.

o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 listopada 2010 r.,

odrzuca skargę i odstępuje od obciążenia dłużnika kosztami postępowania skargowego.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2009 r. Sąd Rejonowy w B. nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...)/2009 z dnia 20 marca 2009 r. wystawionemu przez Bank (...) w W. S.A. przeciwko Przedsiębiorstwu Produkcyjno Usługowo Handlowemu „K.(...)” spółce jawnej w S. z ograniczeniem odpowiedzialności dłużnika do kwoty 800 000 zł.

Zażalenie dłużnika na to postanowienie Sąd Okręgowy w B. oddalił postanowieniem z dnia 7 sierpnia 2009 r.

W skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem tego prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego dłużnik zarzucił w pierwszej kolejności naruszenie art. 786² k.p.c. w zw. z art. 96 ust. 2 i 97 ust. 1 prawa bankowego przez zastosowanie i

przyjęcie, że wierzyciel dokonał w sposób prawidłowy oznaczenia czynności bankowej, której dotyczy dochodzone roszczenie, w tym także, że może ono wynikać z powołanej umowy ramowej. Dłużnik powołał się między innymi na wykładnię wskazanych przepisów prawa bankowego zawartych w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2010 r., III CZP 6/10 (OSNC 2010, nr 9. poz. 120).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W dniu 25 września 2010 r. weszła w życie ustawa z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny, ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy – Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. 2010 r. Nr 155, poz. 1037). Nie zawiera ona przepisów przejściowych i z tego względu zgodnie z ogólnie obowiązującymi zasadami prawa międzyczasowego jej przepisy procesowe należy stosować od dnia jej wejścia w życie (zasada bezpośredniego działania ustawy nowej). Według obecnego stanu prawnego można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Skarga tymczasem dotyczy postanowienia nie do istoty sprawy.

Dodany przez art. 2 pkt 5 powołanej noweli art. 424^{1b} k.p.c. stanowi, że w wypadkach prawomocnych orzeczeń, od których skarga nie przysługuje, odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem można domagać się bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem w postępowaniu ze skargi, chyba że strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych. Obecnie zatem uzyskanie takiego orzeczenia w wypadku orzeczenia dotyczącego klauzuli wykonalności jest zbędne.

Pomijając, że kwestia dopuszczalności skargi w sprawach egzekucyjnych była wątpliwa także w poprzednim stanie prawnym, należy podnieść, że według stanowiska dłużnika szkoda miałaby powstać w wyniku zbędnego poniesienia kosztów egzekucyjnych. Zawarte w art. 424¹ § 1 k.p.c. sformułowanie „przez wydanie zaskarżonego postanowienia” oznacza, że pomiędzy szkodą a wydaniem zaskarżonego orzeczenia musi zachodzić normalny, bezpośredni związek przyczynowy. „Stracone” koszty egzekucyjne bezpośrednio wynikały z innych orzeczeń – a na postanowienia komornika w przedmiocie ustalenia kosztów egzekucyjnych skarga nie przysługuje (por. np. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2005 r., III CZP 90/04, OSNC 2006, nr 2, poz. 20). W judykaturze przyjmowano także że skarga jest

niedopuszczalna na orzeczenie sądu w przedmiocie kosztów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1996 r., I CZ 30/96, OSNC 1997, nr 3, poz.34).

Z tych względów orzeczono, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.)